

er der nogle af os, der gør med stor glæde, for det er vigtigt for hele den danske erindring, både at vi har museer til gode udstillinger og til at varetage vores, ja, lad mig bruge ordet erindring igen – er det da ærgerligt, at man pålægger dem, der har tænkt sig at bruge dem, en afgift, havde jeg nær sagt.

Man siger altså, at det helst skal være sådan noget fy-fy-skamme. Det skal i hvert fald koste noget, hvis man skal ind. Man har jo ikke nogen problemer – som man f.eks. har det på teatre osv. – med at begrænse antallet. Det ville jo være håbløst på anden vis, og dér er det også selve udstillingen, som er det eneste, der ligesom giver noget. Her er der mange forskellige forpligtelser, og så er det da dejligt, når folk bruger tilbudene.

Jeg må da sige, at det godt kan være, at jeg tæller meget lidt i de her besøgstal, men jeg har da tidligere mange gange gjort det, hvis jeg var på byvandring med venner og bekendte eller på anden vis – jeg har også gjort det alene – at jeg lige stak ind omkring Nationalmuseet og kiggede på gyldne altre eller havde det dér med, at der var nogle enkelte ting, man lige skulle se på de klassiske udstillinger på Statens Museum for Kunst, og det vil sige, at man var der en halv time eller et kvarter eller 20 minutter, og det var dejligt at have det med i sin spadseretur, om jeg så må sige, igennem byen.

Så kan man sige: Har fru Auken ikke råd til at gøre det stadig væk? Jo, men det gør man altså bare ikke sådan lige og slet ikke, hvis man har en 3-4 andre med sig på slæb. Nu er museumsbesøg blevet noget, man sætter en dag af til. Nu skal familien på museum; så skal det store pædagogiske projekt sættes i gang, og nu skal det være sådan, at man ved, at det er det, hele dagen går med som i min barndom, når vi var afsted på Nationalmuseet med alle børnene fra landet. Der havde vi så råd til at gøre det, fordi vi kunne komme gratis ind på museet og sørge for, at der blev fortalt livligt undervejs.

Jeg synes, det eneste interessante argument, der har været fremført i dag, var det, jeg hørte lidt i den konservative ordførers tale, nemlig at museernes standardudstillinger var blevet bedre af det her, at det altså var det her, der havde gjort dem bedre. Det vil jeg egentlig gerne høre mere om, for det er selvfølgelig et argument, der bør gøre indtryk, hvis museerne har været så indtægtsorienterede ikke bare med deres særudstillinger, men også med deres standardudstillinger, at der først er kommet gang i den

nu. Det er ikke mit indtryk. Jeg synes ikke, at det er blevet specielt meget sjovere at komme der, efter at man nu skal betale for det, end det var før. Men det kan da godt være, og det synes jeg så, man skal undersøge en lille smule.

Så vil jeg deltage i hr. Bent Hindrup Andersens overraskelse over, at ministeren beklager sig over, at der ikke er et flertal, og så står vi jo her og giver hende et flertal. Hvis hun vil have det, er der et flertal. Og derfor er jeg selvfølgelig meget spændt på nu at høre den radikale ordfører, som jo har sådan et heroisk forhold til de her afgifter, for når ondt skulle være, så skulle det også være ondt; det var sandelig ikke radikal æde det her, men når man nu blev tvunget til det under den dér gamle, onde regering, så skulle det også være. Og derfor har man ikke villet have, at nogen skulle komme billigt fra at komme af med det igen. Jeg synes, at den bitterhed må have fortaget sig, sådan at man siger: Skulle vi nu ikke sørge for, at de her museer igen blev fælleseje og folkelig forlystelse?

Og så vil jeg da sige – skønt jeg er ked af at gøre det på nuværende tidspunkt, for jeg havde da egentlig håbet, at den her debat, som jeg synes skal holdes i gang hele tiden, for det drejer sig virkelig om den folkelige brug af vores kultur, sådan som den står til vores umiddelbare rådighed, når vi trasker rundt i byen – at man da godt kunne overveje at indføre en enkelt dag med gratis adgang; det er da en mulighed. Men det er klart, at det ikke er en mulighed, der imødekommer min spadseren rundt i byen-holdning. Den skal jeg til Grønland for at få lov at opleve nu, for det grønlandske nationalmuseum er nemlig åbent – de laver i øvrigt en masse sjove udstillinger deroppe – og dér smiler de glade til én og siger: Det er nemlig så dejligt, når folk kommer og ser det, at det vil vi gerne gøre alt for at de også gør nærmest af sig selv, når de nu går forbi.

Men det er lidt langt at tage til Grønland for at komme på museum, og det er jo ikke sådan, at man hver eneste gang kun vil se dét museum; man vil også gerne se både vores eget Nationalmuseum og Statens Museum for Kunst – bare for at nævne de vigtigste af dem.

Jeg husker Tøjhusmuseet som noget af det kedeligste i min barndom – jeg har ikke været der som voksen – men det kan da godt være, at det er blevet mægtig skægt, efter at der er indført bøder, havde jeg nær sagt, for at komme ind. Men det ville altså overraske mig lidt.